

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4651/2022
29.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Карапанџић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милош Будимир, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 211/22 од 26.01.2022. године, у седници одржаној 29.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 211/22 од 26.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву П 1/20 од 08.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име дуга плати износ од 243.000 евра, са каматом коју прописује Централна европска банка почев од 09.03.2011. године до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка плати износ од 513.750,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж 211/22 од 26.01.2022. године, ставом 1. изреке, одбио као неосновану жалбу тужиље и потврдио пресуду Вишег суда у Краљеву П 1/20 од 08.11.2021. године. Ставом 2. изреке, одбијени су захтеви тужиље и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а без утицаја је указивање у ревизији на битну повреду из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, јер ова повреда на основу члана 407. ЗПП не представља ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, син тужиље, сада пок. ВВ, убијен 2011. године и тужени су били дугогодишњи пријатељи. Између њих је било међусобних позајмица од 1.000, 2.000, 3.000 евра, које су биле краткорочног карактера, а уједно су и пословно сарађивали. У току 2006. године заједно су купили плац у ... који су потом продали и новац од купопродајне цене поделили. Преговарали су и о куповини плаца у Тужени је за пок. ВВ на лизинг купио возило марке „Golf ..“. Покојни ВВ је затворске казне на које је био осуђиван издржавао у предузећу „... сервис“, чији је оснивач био тужени. Након смрти ВВ, на иницијативу његовог брата, сведока ГГ, у просторијама „...сервис“ 09.03.2011. године одржан је састанак са туженим, коме је присуствовао и сведок ДД. Том приликом је састављено писмено од стране сведока ДД, а потписали су га тужени и присутни сведок ДД. У овом писмену наведено је следеће: „ плац ... 4ха 3х10.000 да се прода и подели; 2006. 129.000 евра→150.000 евра; 2010. 8.000 евра; кредит 40.000 евра; материјал (хала) 25.000 евра и кола 20.000 евра“. Испод наведених износа је наведен износ од 243.000 евра. За у писмену означен износ од 20.000 евра је утврђено да се односи на вредност путничког моторног возила „Golf ..“ које је на лизинг купио тужени, за тужиоца и које је једно ВВ возио. Износ од 129.000 евра односи се на плац у ..., који су тужени и пок. ВВ заједнички купили и продали га за 110.000 евра и новац поделили.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, применом члана 231. став 1. ЗПП нижестепени судови су закључили да за износе који су наведени у писмену од 09.03.2011. године, а који су предмет тужбеног захтева, нису пружени ни предложени докази на основу којих би тај суд могао да изведе закључак да представљају износ зајма који је тужени узео од правног претходника тужиље, нити да наведено писмено садржи признање дуга туженог, јер изјава о признању дуга мора бити јасна, недвосмислена и безусловна, из ког разлога тужени није у обавези да тужиљи као правном следбенику пок. ВВ у смислу члана 557. и 562. Закона о облигационим односима наведене износе исплати.

По оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је правилно применио материјално право када су одбили захтев тужиље као неоснован.

Чланом 557. Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета.

Према члану 562. став 1. истог закона, зајмопримац је дужан вратити у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета.

Према члану 231. став 1. ЗПП, уколико суд на основу изведених доказа (члан 8) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице закључиће

применом правила о терету доказивања. Страна која тврди да има неко право сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак и остваривање права, ако законом није другачије одређено (став 2).

По становишту Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право и закључили да се из приложених доказа не може са сигурношћу извести закључак о постојању дуга туженог према правном претходнику тужиле, те да тужила није доказала да је њен пок. син ВВ туженом позајмио потраживани износ, правилно оценивши правну природу приложеног писмена.

Из изнетих разлога, неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права од стране другостепеног суда.

Насупрот ревизијским наводима другостепени суд није изменио утврђено чињенично стање пред првостепеним судом. Напротив, другостепени суд је прихватио утврђено чињенично стање од стране првостепеног суда у погледу свих релеватних чињеница за ову правну ствар и правилно извео закључак о неоснованости тужбеног захтева.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у питање правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је ревизију тужиле одбио као неосновану и одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом одредбе члана 153. и 154. ЗПП.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**